

DĚTI OHNĚ

DETEKTIVOVÉ
KINGOVÁ & LANEOVÁ
KNIHA TŘETÍ

VICTORIA JENKINS

VICTORIA JENKINS

DĚTI OHNĚ

Copyright © Victoria Jenkins, 2018

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kristýna Antošová, 2020

Cover © DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0719-5 (pdf)

VICTORIA JENKINS

DĚTI
OHNĚ

Přeložila: Kristýna Antošová

Prolog

„Zahrajeme si hru.“

Ten hlas zněl tlumeně, jako kdyby k ní doléhal pod vodou. Pořád jí ještě zvonilo v uších po ráně do hlavy a z té bolesti se jí dělalo špatně. Poté, co se znovu ocitla při vědomí, poznala, že je přivázaná k židli a ruce i nohy má pevně spoutané. Kdyby neměla zavázané oči a nebyla uvržená do tmy, uvědomila by si i to, že kvůli svému chvilkovému stavu bezvědomí přišla dočasně o zrak. V tu chvíli zjistila, že ještě nikdy předtím neměla strach. Ne doopravdy, ne jako teď.

Proč jí to dělají?

„Budu teď počítat do tří a potom se tě někdo z nás dotkne. Ty musíš jenom uhádnout, kdo to byl. Snadný.“

Dívka ucítila, jak jí zpod látky, kterou měla uvázanou přes oči, vyklouzly slzy. Tahle hra se jí nelíbila. Chtěla by domů. Pokusila se vykřiknout, ale přes to, co měla nacpané v ústech, neproklouzlo nic než jen tichý vzlyk.

„No tak,“ přidal se druhý hlas. „Dělej. Sáhni na ni.“

Dívčino tělo se napjalo s vědomím, že nemá jak uniknout, a všechny její končetiny se třásly hrůzou. Tohle se jí přece nemůže stát. O podobných věcech slýchala a viděla je ve zprávách, které ani nechtěla vidět, ale nestávaly se tady. Nestávaly se jí.

Hrozivé ticho, které se v místnosti rozhostilo, prořízla facka. Dívka nic neucítila, ale odněkud z místnosti zaslechla tlumené zakňourání – jako zvuk uvězněného, týraného zvířete v kleci. Pak se po podlaze rozlehly šouravé kroky, směřující k ní.

Na paži ucítila roztřesenou ruku a vzápětí jí tichý hlásek zašeptal do ucha: „Mrzí mě to.“

1. kapitola

„Máš to tu pěkné.“

Alex seděla na křesle v Chloině obývacího pokoje a upíjela čaj. Naposled u ní byla zhruba před šesti týdny, když se tu Chloe stále ještě zabydlovala. Chloe neměla moc věcí, a tak její přesun z Alexina domu do vlastního proběhl poměrně hladce a bez komplikací. Obě však věděly, že s emočním dopadem Chloina stěhování se možná budou muset potýkat trochu déle. Od útoku, který se začátkem toho roku odehrál, Chloe nebydla sama a ještě pořád z něj měla noční můry. Věděla však, že se na Alex nemůže spoléhat celý život.

„Díky. Vlastně jsem měla docela štěstí – moc tomu tady nechybělo.“

Alex letmo přejela pohledem přes okenní římsu, na které stála fotografie Chloe a jejího přítele Scotta. Byla pořízena někdy během léta; Chloe na ní měla šaty na ramínka a Scott se na ni díval, jako kdyby na světě neexistoval nikdo jiný. Na Alex se takhle nikdy nikdo nedíval, a pokud ano, bylo to moc dávno na to, aby si to pamatovala.

„Tak za jak dlouho se sem taky nastěhuje?“ zeptala se s úsměvem.

Chloe obrátila oči v sloup. „Na to je zatím trošku brzo. Myšlím, že s některými mými zlovyky by se nezvládl vypořádat. Jestli k tomu někdy dojde, můžeš ho varovat.“

„To musí být fajn, mít zase svůj vlastní prostor.“

„To rozhodně.“ Chloe věnovala Alex zahanbený pohled.
„Nemyslela jsem...“

Alex se usmála. Věděla, co Chloe chtěla říct. S touhle mladou policistkou posledních osm měsíců pracovala a žila, ale její potěšení z vlastního prostoru si nebrala osobně. Chloe bylo sedmadvacet – potřebovala být samostatná. Alex si myslela, že to bude vnímat stejně, avšak Chloino stěhování jen přitáhlo pozornost na prázdnotu, kterou si nejspíš nikdy nedokáže zaplnit sama.

„A s prací se to taky šikne.“

Chloe teď bydlela jen pět minut od policejní stanice a do práce to měla pěšky kousek. Řadový domek nabízel výhled na řeku z daleko zastavěnější oblasti ve srovnání s tou, ve které bydlela předtím, než se nastěhovala k Alex. Vypadalo to, že se rozhodla obklopit se životem, a ani bydlení poblíž bezpečí policejní stanice se nezdálo jako náhoda.

„Jo, ale tím jsem si právě nebyla jistá. Jestli to není až moc snadné.“

Alex dopila čaj a vstala. „U mě jsi vždy vítaná, kdykoliv se ti zachce, ale to přece víš, ne? Už mi chybí ty tvoje zeleninové lasagne.“

„Jak dojemné,“ poznamenala Chloe. „Stýská se ti jenom po mém vaření.“

Alex pokrčila rameny. „Alespoň jsem upřímná.“

„Přinesu ti na stanici pár krabic s jídlem.“

Alex opustila Chloin dům a za volantem se vydala do vlastního. Touhle dobou se brzy stmívalo, takže jela už za tmy, a nebyť proudu světel, který se valil po dálnici A470, nebylo by poznat, jestli se lidé teprve vracejí z práce, nebo jestli už je

hluboká noc. O necelou čtvrt hodinu později zaparkovala před domem a vypnula motor. Majestátní dvojdomek, ve kterém kdysi žila s manželem, se jí teď, když tu zase bydlela sama, zdál tak nějak větší. Už by ani nedokázala spočítat, kolikrát se během těch několika prvních měsíců o samotě při návratu takhle cítila; kolikrát se jí nechtělo dovnitř a kolikrát se děsila těch vlekokoucích se hodin, které se šouraly mezi nocí a ránem a v tichosti ji vlekly za sebou.

Sáhla vedle sebe na sedadlo pro kabelku a přehodila si ji přes rameno. Chloe udělala dobře, pomyslela si. Nechat to všechno za sebou a začít od začátku vypadalo čím dál tím lákavěji. Napadlo ji, že by to také mohla udělat. Měla by k tomu dost odvahy? Tolik prostoru jí k ničemu nebylo, a krom toho se to v něm hemžilo přízraky. Dokonce už z chodníku skoro cítila, jak na ni čekají, jak ji pozorují. Kdyby odešla, vydaly by se za ní?

Kabelku si posunula dál na rameno, zatímco se potýkala s klíči a snažila se najít ten od domovních dveří. Že je něco špatně, vycítila, ještě než vystoupala po schodech. Přepadl ji znepokojivý neklid a nemohla se zbavit pocitu, že se někdo vetřel do jejího soukromí. Tohle podezření se vzápětí potvrdilo. Přes domovní dveře se v křiklavě rudém písmu, roztékajícím se v krvavých kapkách jako výjev z hororového filmu, ve velkých písmenech, která jako by na ni křičela, roztahoval nápis KURVO.

Při pohledu na tenhle útok na svůj domov ztuhla. Otočila se, jako by čekala, že by tam pachatel mohl pořád ještě stát, a pak si pospíšila ze schodů dolů a rozhlédla se na obě strany ulice. Věděla, že je to zbytečné – ať už to byl kdokoliv, musel být dávno pryč –, ale ta vlna znepokojení, která se jí při

pohledu na graffiti vzdmula v hrudi, v ní vyvolala pocit, že najednou není sama. Že by tu někdo pořád ještě mohl postávat a čekat na její reakci. Ironie té myšlenky jí neunikla – nezoufala si snad ještě před chvílí na své nedávné osamocení?

Vrátila se k domu a vešla dovnitř. Než za sebou zavřela dveře a ujistila se, že pořádně zamkla, rozsvítla si na chodbě světlo. Nechtěla být o samotě, ale představa, že je s ní v domě ještě někdo jiný, ji naplnila znepokojivými pochybami.

Dávej si pozor na to, co si přeješ, pomyslela si.

2. kapitola

Když Mahira Hassanová zaslechla cvaknutí domovních dveří, ztlumila televizi. Bylo pozdě – daleko později, než by toho večera chtěla zůstat vzhůru –, ale skutečnost, že se její syn ani po jedenácté večer neobjevil, v ní vzbudila ten starý známý pocit úzkosti, kterého se nedokázala zbavit. Pozdní příchody s sebou nesly potíže, alespoň v případě jejího nejstaršího syna Syeda.

Z chodby se ozvaly potácivé kroky a Mahira vstala z křesla. Jeden z kluků za sebou práskl dveřmi a Mahira jen doufala, že nevzbudili Faadiho, který byl nahoře v posteli. V pantoflích přešla přes obývací ke dveřím, kde zůstala stát a pozorovala svoje syny, jak si na chodbě sundávají boty, aniž by zaznamenali její přítomnost. Syed strčil do Jameela, a když jeho bratr spadl na topení, srdečně se zasmál.

„Vzbudíte Faadiho.“

Syed se otočil, překvapen, že vidí mámu takhle pozdě vzhůru. „To nás moc mrzí, matko.“

V jeho slovech nebyly po omluvě ani stopy a Mahira se snažila ignorovat sarkasmus, který z nich čísel. Za Syedem se Jameel narovnal. Pořád ještě se potýkal se svou pravou botou. Když se k ní otočil čelem, nijak se nepokusil zakrýt syrovou, nateklou modřinu, která lemovala jeho levé oko.

„Co se zase stalo?“

„Ale nic.“

„Nevypadá to jako nic.“

Syed si povzdechl, obešel svou matku a zamířil do obývacího pokoje. Přešel místnost očima, než našel ovladač, a pak se svalil na gauč, jako kdyby mu všechno na světě bylo fuk.

„Jameele?“

„O nic nešlo,“ zopakoval a pokrčil rameny. „Nic podstatného.“

„Alespoň mě nech, abych se ti na to podívala.“

Jameel váhavě následoval svou matku do kuchyně. Posadil se ke stolu, zatímco ona v mrazáku hledala pytlík hrášku, který následně zabalila do čisté utěrky a podala mu ho. „Na, ať ti to trochu splaskne.“

Přitiskl si pytlík na tvář, ale svoje zarudlé, krví podlité oči, v nichž se usadil skelný pohled, tím nezakryl. Mahira ty rozšířené zorničky znala a moc dobře věděla, co znamenají.

„Tak řekneš mi konečně, co se stalo?“

Jameel si volnou rukou přejel po nakrátko ostříhané hlavě. Jeho máma na něm tenhle účes nesnášela. Vypadal s ním jako někdo, kým není, alespoň ne doopravdy, a ona to věděla.

„Ale, jenom nějaký blbec.“

„Kdo?“

„Toho neznáš.“

„Třeba znám.“

Jameel si s povzdechem stáhl ruku z obličeje a pytlík s hráškem položil na stůl. „Gavin Jones. Říkají mu Pavouk.“

Mahira ho znala. Byl poměrně stálým zákazníkem jejich večerky, hlavně kvůli plechovkám piva a cigaretám. Na lokti měl tetování v podobě pavučiny. Nikdy s ním neměla potíže. „Nahlásíš to?“

Jameel zavrtěl hlavou. „Nedělej z toho drama.“

„Jestli ti udělal tohle, tak to musíš nahlásit.“

Mahiře neuniklo, že Jameelova nechť ten incident nahlásit by mohla naznačovat, že Gavin Jones nebyl jediný, kdo za to, co se toho večera stalo, nesl odpovědnost.

„Žádná rvačka se nestrhne sama od sebe,“ utrousila.

„Do háje.“ Jameel odstrčil svou židli s rachotem, který se rozlehl po kuchyni, a prudce vstal. „Měl kecý, jasný?“

„Co za kecý?“

„Rasistický.“

„No dobře. A co řekl?“

„Nevím, Syed to zaslechl. A teď už to nech bejt, jo?“

Pozorovala ho, jak odsupěl do obýváku, a přemýšlela, kdy se její prostřední syn začal tolik podobat svému staršímu bratrovi. To ode mě není fér, pomyslela si; do Syeda měl zatím ještě daleko. Ale jak dlouho to ještě potrvá, než se ty postupné změny v chování poskládají v celek; než se z něj stane nový, docela jiný syn než ten, kterého posledních devatenáct let znala?

Jameel k Syedovi odjakživa vzhlížel a vždycky chtěl být jako on. Pro jeho vlastní dobro i pro dobro celé rodiny Mahira doufala, že k tomu nikdy nedojde.

3. kapitola

„Ježíši Kriste.“ Konstábl Chloe Laneová si přikryla rukou ústa v neúspěšné snaze zakrýt svou reakci na hrůzný pohled, který na ně čekal na jednom z bývalých nemocničních oddělení. Sotva to připomínalo člověka. Z toho, co kdysi bylo lidským tělem, teď nezbyla nic než zmet' sežehlých, zčernalých hadrů a sotva rozeznatelných ostatků. Forezní vyšetřovatelé před sebou budou mít pořádný kus práce, stejně jako vyšetřovatelé požárů, kteří už byli na cestě.

„Co tady pohledával?“ uvažovala Alex nahlas.

Ta místnost byla ponuřejší než závoj noční oblohy, který se rozpínal nad budovou. Oheň se rozšířil rychle. Hasiči na tísňové volání zareagovali obratem, jejich stanice se totiž nacházela jen o pár ulic dál. Alex doufala, že by se díky tomu mohly zachovat důkazy. Sběr důkazů z míst požárů byla zpravidla dřina, která s sebou přinášela řadu komplikací. Ty komplikace je pronásledovaly až do vyšetřovací místnosti, kde dolehly i na zbytek týmu.

Naklonila se blíž k tomu, co zbylo z těla. Její schopnost vyrovnat se s hrůzami vražd se za ta léta detektivní práce zlepšila. Pokaždé když si začínala myslet, že teď už opravdu viděla všechno, jí někdo další dokázal, že zlo nemá hranic.

„Jak tohle může někdo někomu udělat?“ hlesla Chloe.

Alex neodpověděla. Chloe viděla za svůj život dost zla na to, aby věděla, že občas pro ně neexistovalo žádné vysvětlení, bez ohledu na to, jak zoufale je člověk hledal. Tu bezdůvodnost na tom bylo v mnoha ohledech nejtěžší přijmout.

Opuštěná nemocnice se nacházela ve Llwynypii, jen pár ulic od hlavní silnice, která spojovala Tonypandy s menšími vesnicemi, ležícími mezi ní a vrcholky údolí Rhonddy. Navzdory tomuto centrálnímu umístění byly zchátralé budovy nemocnice od světa poměrně odříznuté stromy a křovinami, které je lemovaly. Tahle konkrétní místnost, která stále nesla stopy po své původní funkci nemocničního oddělení, byla umístěná v zadní části hlavní nemocniční budovy; v současnosti ale neměla jiné využití než jako cihlové plátno pro nasprejované přezdívky a oplzlé kresby.

Navzdory řádění ohně byly na odlupující se barvě zadní stěny stále ještě k vidění pozůstatky nasprejovaných a naškrábaných vzkazů. Alex na okamžik napadlo, zda byl pachatel téhle vraždy natolik drzý, aby tu po sobě zanechal podpis. Ať už tu najdou cokoliv, určitě se z toho nevyklube žádná nehoda.

Myšlenky se jí na okamžik vrátily k jejím vlastním domovním dveřím. Před Chloe se o tom graffiti nezmínila. Proč taky? Jaký smysl by to mělo? Kolik lidí už jí během její kariéry do obličeje vmetlo urážky a nadávky, kolikrát ještě daleko horší? Ze stanice jí kvůli požáru zavolali krátce poté, co dorazila domů, takže zatím neměla čas si promluvit s nikým ze sousedů. Beztak pochybovala, že by někdo z nich cokoli zahlédl. Její domovní dveře byly od hlavní ulice docela z ruky a vzhledem k blízcímu se konci října byla venku tma už o půl šesté.

Alex obrátila pozornost zpět k místu činu a důkladně si prohlédla každý jeho detail. Tělo přikrývala hromada spálených

prken a změt sežehých trosek vytvářela jakýsi lidský táborák. Byl to hrozivý, morbidní výjev jako z hororu. Ta struktura překvapivě dobře odolala plamenům, které ji pohltily.

„Co je tohle?“ Ukázala ke dveřím, jimiž na místo činu vešly. U zdi tam, těsně mimo dosah plamenů, ležela lichá teniska. Alex se propletla troskami a tenisku vzala do ruky chráněné rukavicí. Byla to značka, kterou znala ze starých časů, nečekala by, že se ještě bude vyrábět. Ta osamocená teniska vypadala otlučeně a obnošeně, jako kdyby ji její majitel nosil celá ta léta.

„Tyhle si pamatuješ?“ zeptala se a kývla směrem k tenisce.

Chloe zavrtěla hlavou. Alex to ani nečekala. Tenisky téhle výroby už neviděla snad od puberty – dřív, než na Chloe její rodiče byt jen pomysleli. Pokud ta bota patřila oběti, pravděpodobně se nejednalo o mladého člověka, ačkoliv v téhle fázi nebylo ještě nic jisté. Předpokládala, že se jedná o muže, ale ani to nebylo na sto procent.

V místnosti už byli tři forenzní vyšetřovatelé, vybavení bílými ochrannými kombinézami. Pluli sem a tam jako duchové a jejich hrobové ticho místu jen přidávalo na přízračnosti. Alex jednomu z nich podala tenisku, která byla následně uložena do průhledného plastového obalu. S Chloe se odklidily stranou, jim umožnily pracovat v blízkosti oběti.

„Nevíš, jak dlouho už to tady leží ladem?“ zeptala se Chloe.

„Narodila se tu neteř bývalého. Kolik jí teď asi tak je... dvacet osm? Dvacet devět? Zavřeli to tu krátce potom.“

„Neozval se ti nedávno?“

„Ne a radši by to tak mělo zůstat.“

Alexino znovushledání s jejím bývalým manželem, ke kterému málem došlo před necelým rokem, v ní vzbudilo

podezření, jestli by možná radši neměla do konce život zůstat o samotě. Většinu času se jí tahle představa nijak nepříčila, ale ve světle útoku na její domov se jí zamlouvala čím dál méně.

Vyšly zpátky na chodbu. Byla pěkně zaneřáděná: ze stropu visela pavučinovitá zmeť uvolněných drátů, na zemi se povalovaly ostré střepy rozbitého plastového obložení a opuštěný vozík naložený lékařskými nástroji postával vedle dveří otevřených do toho, co zbylo z druhého oddělení, jako kdyby čekal, až si pro něj přijde duch sestřičky.

„Nahání mi to husinu,“ připustila Chloe.

„Ale je to fascinující, nemyslíš? Jako kdyby se tu zastavil čas.“ Chloe se zašklebila. „Když myslíš.“ Z konce chodby se ozval zvuk, který ji přiměl nadskočit.

„To budou vyšetřovatelé požárů.“ Alex se propletla troskami, aby mohla pozdravit muže, již se objevili na chodbě v plně polní, vyzbrojení mnoha přístroji.

„Policejní inspektorka Kingová. Tohle je konstábl Chloe Laneová.“

Jeden z mužů se na oplátku představil a potřásl rukou, kterou k němu Alex natáhla. „Podezření na žhářství?“

Alex přikývla. „Jedna oběť, pohlaví zatím neznáme.“

„Není to poprvé, co jsme tu měli požár,“ sdělil jí. „Už ani nespočítám, kolikrát jsme říkali, že tyhle baráky je potřeba strhnout. Přitahují akorát problémy.“

Alex zavedla vyšetřovatele do místnosti s tělem a pak se obrátila zpět na Chloe. „Potřebujeme zjistit, jestli jsou na některé z ulic v okolí kamery,“ prohlásila. „Tísňové volání přišlo z telefonní budky asi dvě minuty odsud – možná tam bude nějaký kamerový systém. Promluvíme si s lidmi v nejbližších domech. Je to sice střelba naslepo, ale jestli tady o potíže není

nouze, třeba byl někdo natolik obezřetný, aby zahlédl něco podezřelého.“

„Pořád ale nechápu, proč by sem někdo dobrovolně chodil.“

„Hádám, že ze zvědavosti. Některé lidi přitahují zchátralá místa.“ Chvilí sledovala, jak se vyšetřovatelé požárů pouštějí do práce. Dokud nedorazí patoložka, o oběti se nic nedozvedí. „To tíšňové volání bylo anonymní,“ uvažovala nahlas. Něco jí tu nehrálo. Oheň neměl dost času na to, aby se rozšířil mimo tuhle místnost, což znamenalo, že ať už zavolal kdokoliv, muselo to být těsně poté, co byl požár založen.

„Myslíš, že ať už to byl kdokoliv, mohl by vědět víc?“ zeptala se Chloe.

„Rozhodně o tom požáru věděl dost brzo. A proč jinak by někdo neuváděl svoje jméno? Ať už to byl kdokoliv, telefon položil stejně rychle, jako ho zvedl.“

Jeden z forenzních vyšetřovatelů klečel vedle sežehlého těla a rukou v rukavici z jeho zpopelněných zbytků něco doloval. Alex chápala, jak se na tomhle místě Chloe cítí. Panovala v něm přízračná, děsivá atmosféra, která by se ve vzduchu kolem nich dala krájet. Připadalo jí jako ironie zemřít tady, v budově, jež bývala centrem uzdravování, kde spousta životů začala nebo byla zachráněna. Představit si ji, jak asi vypadala tenkrát – čistá, sterilní, plná ruchu života – se zdálo prakticky nemožné.

„Inspektorko Kingová.“

Alex se při zaznění svého jména otočila. Forenzní vyšetřovatel něco držel v ruce a naznačoval jí, ať se podívá zblízka.

„Vypadá to na kus spacáku,“ sdělil jí.

Alex si znovu prohlédla zbytky, ležící pod hromadou zčernalých trosků. Byl tou obětí bezdomovec, přespávající

v nemocniční budově? Okolnosti úmrtí tohoto člověka se na-
jednou zdály ještě tragičtější. Našel tu přístřeší a byl následně
zavražděn na místě, které se nejvíc podobalo domovu?

Kdo toho člověka tak krutě a bezcitně připravil o život
a proč to udělal?

4. kapitola

Mahira Hassanová nemohla spát. Ležela v posteli na své pravé straně matrace a pro příval myšlenek, které jí vířily hlavou, nemohla zabrat. V posteli vedle sebe většinou slychávala vytrvalé chrápání svého manžela a skutečnost, že se zase zdržel v práci, by pro ni měla představovat zaslouženou noc nerušeného ticha. Za celých těch šestadvacet let by počet nocí, které strávila bez spícího manžela vedle sebe, spočítala na prstech jedné ruky, ale poslední rok ho kvůli práci nevidala tak často. Spíš než aby jí chyběl, byla za ten odpočinek poslední dobou vděčná.

Napadlo ji, jestli její muž právě teď spí ve svém hotelovém pokoji, a usoudila, že nejspíš ano. Youssef vždycky spával jako zabítý. Přemýšlela, jak může spát tak tvrdě s vědomím toho, co všechno se stalo. Jak se asi bude tvářit na to, co se toho večera znovu odehrálo?

Z mezipatra zaslechla tlumené kroky, směřující po schodech dolů. Odhrnula peřinu, bosýma nohama vklouzla do pantoflů, které na ni čekaly vedle postele, a natáhla se pro župan přehozený přes židli. Proplížila se kolem postele, opusťtila pokoj a zamířila dolů.

Ve ztemnělé kuchyni postával Syed, osvětlený zářivkou z otevřené lednice. Měl na sobě župan, ze kterého mu čouhaly

bosé nohy s porostem hustých tmavých chlupů kolem kotníků. Na svého nejstaršího syna bývala Mahira dřív tak hrdá – byl to hodný kluk, pracovitý a slušný –, jenže čas ho změnil. Když se na něj občas dívala, napadaly ji podivné, nechtěné věci, o nichž si myslela, že matce nepřísluší. Svého syna milovala, ale člověka, který se z něj stal, ráda neměla. Ta myšlenka jí připadala odporná, hříšná.

Byla jeho matka. Za to všechno, co se z něj stalo, přece musela nést nějakou zodpovědnost.

Když za sebou Syed ucítil něčí přítomnost, pomalu se otočil.

„Kolikrát už jsem ti to říkala?“ povzdechla si Mahira a ukázala na krabici pomerančového džusu, kterou držel v ruce. „Vezmi si sklenici.“

Přešla ke kredenci, z jedné police vzala skleničku a postavila ji před něj na kuchyňskou linku s větší vervou, než původně zamýšlela. Syed si vzal sklenici a nalil si džus do poloviny.

„S tímhle je konec, Syede.“

Letmo se na ni podíval přes okraj sklenice, z níž zrovna pil. „Je to jenom džus,“ opáčil a jeho rty se stáhly do úšklebku. Potřásl hlavou, aby si z obličeje odhodil pramen rozčuchaných vlasů.

Dřív to býval tak hezký chlapec, pomyslela si Mahira. Věděl to, ale nenechal si to stoupnout do hlavy. Teď pro svou aroganci a vztek zošklivěl. Rozčileně si založila ruce v bok. Kde se v něm ta drzost brala? Takhle přece svoje syny nevychovali. „Ty víš přesně, o čem mluvím.“

„Promluv si ráno s Jameelem,“ odvětil Syed a hodil do sebe poslední zbytek džusu. Hřbetem ruky si otřel ústa. „Se mnou to nemá nic společného.“

Mahira znechuceně zamlaskala. Ruce se jí odlepily od boků a vklouzly do kapes županu. „Vždycky to má něco společného s tebou, Syede. Vždycky, když se strhne rvačka, jsi tam někde v pozadí.“

Syed přešel ke dřezu, pustil vodu a zběžně podržel špinavou sklenici pod proudem studené vody, než ji postavil dnem vzhůru na odkapávač. „Hájil jsem bráchovu čest.“

„Blbost,“ povzddechla si Mahira. „Spíš jsi ho vyprovokoval. Copak si nemyslíš, že tahle rodina trpěla už dost i bez toho, aby ses k tomu ještě přidával?“

Když k ní přikročil, projel jí od žaludku až do hrdla záchvěv strachu. Myslela si, že je to od ní nejspíš hloupost, ale vždycky v tom byla jakási nejistota: vtíravá myšlenka, která ji v koutku mysli nahlodávala a připomínala jí, že musí zůstat ve střehu. Syedovi se nedalo věřit, alespoň ne plně. Viděla, co jeho vztek dokázal; jak jeho ticho postupně zahnívalo, až se z něj vyklubaly násilné záchvaty. Copak mohla mít jistotu, že jednoho dne nebudou namířeny proti jeho vlastní rodině?

„Kdy už začneš konečně vnímat věci tak, jak jsou?“ vybídl ji. „Kdyby nás lidi nechali na pokoji, nemuseli bychom se rvát. Takhle ale sotva uběhne den bez toho, aby nám nějaký debil nenadával. To snad chceš, abychom se vyhejbalí lidem? To bys chtěla – abychom pořád trčeli zamčený v tomhle místě?“

S opovržením si tu místnost změřil pohledem, jako kdyby pro něj „tohle místo“ už nepředstavovalo domov. Mahira ale věděla, jak se věci mají – nikdy to jejich domov nebyl. Domov byl v Cardiffu, kde děti vyrůstaly. Jejich životy vyvrátili z kořenů jen s těmi nejlepšími úmysly, ale už teď bylo jasné, že šlo o chybu, která se nedala napravit. Kde jsem udělala chybu? přemýšlela Mahira. Udělala, co mohla, a dala jim, co měla, ale

zdálo se, že to nikdy nestačilo. Bez ohledu na to, jak moc se snažila udržet svoje chlapce na správné cestě, Syed byl zjevně odhodlaný ubírat se jiným směrem a ostatní táhl za sebou.

„Nemůžeš lidem zabránit, aby se chovali tak, jak se chovají,“ řekla mu, „ale máš kontrolu nad tím, co s tím uděláš. Nemusíš se rvát, Syede. Nemusíš v tom podporovat Jameela. Máte možnost sebrat se a odejít.“

Syed obrátil oči v sloup, obešel ji a zamířil zpátky na chodbu. „Ne, nemáme.“

Mahira zůstala sedět u kuchyňského stolu a poslouchala, jak její syn míří zpátky nahoru. Rozhodla se, že už se do postele vracet nebude – proč taky? Po tomhle by neusnula. Vyčkávala, ztracená ve vlastních obavách, kde jí společnost dělalo jen tikání hodin na protější zdi a hučení lednice. Když začalo hrozit, že ji ty myšlenky zavedou někam, kam rozhodně nechtěla, vstala a přešla ke dřezu, aby pořádně umyla sklenici, kterou její syn nechal špinavou.

Z kuchyňské linky, kde si nechala přes noc nabíjet mobil, než toho večera zamířila do postele, se ozvalo vyzvánění. Mahira rychle přešla přes místnost, aby ten hluk nevyrušil spící dům. Přemýšlela, kdo by jí v tuhle dobu mohl volat, i když věděla, že to nemůže být nic dobrého.

Skryté číslo. Zvedla telefon a její obavy se potvrdily.

5. kapitola

Faadi Hassan seděl na okraji postele a upřeně pozoroval kalendář, který měl pověšený na zdi svého pokoje. Dělal to každé ráno a pokaždé se stejnou myšlenkou: že čas utíká a nic netrvá věčně. Přes hlavu si přetáhl svůj školní svetr a na chvilku se ztratil v jeho škrábavých útrobách. Kdyby tam mohl zůstat celý den, schovaný před zbytkem světa, udělal by to.

Příští týden byly pololetní prázdniny. Pomyšlení na pět dní volna mu bude stačit k tomu, aby se protloukl posledním školním dnem, stejně jako během každého jiného pololetí, které strávil odpočítáváním dnů do dalších prázdnin. Z chodby před svým pokojem zaslechl rámus, následovaný zvukem Jameelovy pěsti bušící na dveře koupelny a oznamující Syedovi, ať sebou hne a zmizí odtamtud. Faadi si rozmyslel svoje přání, aby ten týden co nejrychleji skončil. Ve škole měl alespoň pokoj od svých bratrů.

Přehodil si batoh přes rameno a vyšel na chodbu. Jameel postával před koupelnou a na její dveře vybubnovával pomalý, pravidelný rytmus.

„Do školy, Faldíku?“

Faadi se zašklebil bolestí. Tuhle přezdívku, kterou ho jeho bratři obdařili, nenáviděl. Čím víc ji ale nenáviděl, s tím větší radostí ho jí častovali, a ať se snažil sebevíc, vždycky v něm

vyprovokovali reakci. Skrývání pocitů nikdy nebylo jeho silnou stránkou. Když byl rozrušený, v koutcích očí se mu začaly hromadit slzy bez ohledu na to, jak moc s nimi bojoval. Když byl šťastný, pokaždé se mu to podepsalo na tváři – jeho tenké rty se roztáhly do překvapivě širokého úsměvu a v očích se mu objevila jiskra, která jeho mámě nikdy neunikla.

Ještě si dokázal vybavit, jaké to bylo být šťastný, ale ten pocit mu už teď připadal mlhavý.

„Co se ti stalo s obličejem?“ zeptal se svého bratra.

Jameel měl natržený ret. V koutku úst bylo vidět zaschlou krev a levou tvář měl nateklou a pohmožděnou. Pokud se za svoje šrámy styděl, nedával to najevo.

„To neřeš,“ opáčil a mávl rukou směrem k Faadimu, jako kdyby odháněl mouchu. „Ty buď akorát hodnej kluk, běž do školy a hezky si to tam užij.“

Dveře koupelny cvakly, jak je Syed z druhé strany odemkl. Vynořil se ze dveří s bílým ručníkem omotaným kolem pasu a holou hrudí, která byla pořád ještě mokrá ze sprchy. Faadi ucítil, jak při pohledu na bratrovo tělo zrudl. Jeho ruka instinktivně vystřelila ve snaze zakrýt svoje vlastní vypouklé břicho.

„Na co čumíš?“ Syed na Faadiho luskl prsty, jako kdyby káral neposlušného psa. „No tak... mazej do školy.“

Faadi sešel dolů do kuchyně, kde máma zrovna nandavala prádlo do pračky. Dlouhé tmavé vlasy měla stažené do culíku, který se táhl po celé její páteři. Zezadu vypadala mnohem mladší, ale vráskami posetý obličej její věk prozrazoval.

Promluvil na ni, a když ho nevzala na vědomí, znovu ji pozdravil, protože si nebyl jistý, jestli ho slyšela. Po chvíli se otočila a věnovala mu úsměv, který se jí ale nezračil v očích.

Pak se narovнала, protáhla si záda, položila si ruku na kříž a opřela se o kuchyňskou linku. Bylo na ní vidět, že plakala. Kdysi před nimi pečlivě skrývala každou slzu, ale posledních pár dní se zdálo, že na tom, kdo je uvidí, jí už nezáleží.

„Jsi v pořádku?“

Přikývla a zběžně si hřbetem ruky otřela oči. „Ne,“ prohlásila. Následoval rychlý, hustý proud slz, který je oba uvedl do rozpaků.

„Co se zase stalo?“ zeptal se Faadi. Nevěděl, co dělat. Na tyhle výbuchy emocí nebyl zvyklý, a tak zůstal stát na místě, znepokojený máminým smutkem, a nevěděl, co s rukama. S emocemi druhých lidí nikdy neuměl moc dobře nakládat. Nevěděl ani, jak naložit s těmi vlastními.

Máma zavrtěla hlavou. „Tím se netrap. Ty se hlavně soustřed' na školu.“ Přistoupila k němu a prohrábla mu husté, nakrátka ostříhané vlasy. Když to dělala doma, nevadilo mu to – když už, tak na tom gestu bylo něco, co mu dodávalo pocit bezpečí –, ale občas to udělala i na veřejnosti, a to pokaždé ucítil, jak mu hoří tváře, a přál si, aby ho spolkla země.

„Mami,“ začal.

„Náš obchod,“ přerušila ho Mahira, která věděla, že před ním nemá cenu nic skrývat. Bylo mu třináct, a ať už chtěla sebevíc, nemohla ho vzít do náručí a ochraňovat ho nadosmrti. Když se to nedozví od ní, dozví se to od někoho jiného. „V obchodě hořelo.“

Faadi se zatvářil nechápavě. „Nerozumím. Kdy?“

„V noci. Podívej... to není nic, s čím by sis měl lámat hlavu, jasný?“

„Ale co se stalo? Proč jsi mě nezbudila?“

Máma mu věnovala další smutný úsměv. „Co bys s tím asi tak mohl udělat, hm? Akorát bychom ráno byli všichni zbytečně unavení.“

„Syed a Jameel o tom vědí?“

Výraz v její tváři se znovu změnil, jako kdyby na ni padla jakási temnota. „Ne, zatím ne. Nic jim neříkej..., prosím. Nech to na mně.“

Faadi si přehodil batoh z jednoho ramene na druhé. „Dneska tam teda nebudeš?“

„Musím počkat, až se mi ozve policie. Odpoledne se tam možná budu moct zajít podívat.“

„S tátou?“

Mahira pokrčila rameny. „Kdo ví, jestli dneska přijde z práce.“

„Půjdu s tebou,“ nabídl se rychle Faadi. „Po škole..., jestli to stihnu.“

Máma se usmála a oči jí na okamžik zajiskřily. „Jsi fajn kluk, Faadi, víš to? Nikdy se neměň.“ Na okamžik odvrátila zrak. „No tak,“ pobídla ho a obrátila pozornost zpět k prádlu ve snaze zakrýt svůj smutek. „Utíkej do školy.“

„Slib mi, že zavoláš a dáš mi vědět,“ trval na svém Faadi.

Mahira se na něj otočila se svým nejpřesvědčivějším úsměvem ve tváři. „Slibuju. A teď šup, nechceš přece přijít pozdě.“

6. kapitola

Alex a Chloe stály v nedýchatelném ovzduší přední místnosti řadového domu, kde na ně doráželo horko z obrovského plynového krbu, připevněného na zdi. Alex si pamatovala, že její rodiče měli podobný krb – před desítkami let, když byla ještě v pubertě, ještě než si nechali nainstalovat ústřední topení. Ta vůně v ní vyvolala celou řadu vzpomínek, ale k žádné se po tom všem, čím si minulý rok prošla, nechtěla vracet. Přestože ten jediný krb v obývacím pokoji měl za úkol vytápět celý dům, Alex si nepamatovala, že by jí byla v dětství někdy zima. Když si teď dvěma prsty sáhla pod límec košile ve snaze odlepit bavlnu od svého zpceného krku, bylo jí jasné proč.

„Dá si některá z vás čaj?“

Stařence, která tam žila, muselo být alespoň osmdesát, přesto měla elán mnohem mladšího člověka. Chloe ji napůl nevěřičně, napůl s obdivem sledovala, jak mezi nimi čiperně pobíhá, ze stolku sklízí svůj šálek s čajem a na gauči naklepává polštářky s květinovým vzorem, jako kdyby vítala dlouho očekávané hosty. Napadlo ji, jestli pro stařenku zvuk zvonku nepředstavoval po dlouhé době kontakt s jinými lidmi, a ta myšlenka ji naplnila podivnou melancholií, kvůli které se nedýchatelné dusno v té malé místnosti zdálo ještě nesnesitelnějším.

„Já ne,“ prohlásila Alex. „Děkuju, paní...“

„Adamsová,“ sdělila jí stařenka. „Doris Adamsová, ale říkejte mi Doris, prosím.“

Doris ukázala na gauč a Alex a Chloe se usadily každá na jednom konci. Se svými shodně překříženýma nohama a lokty opřenými o opěradla na okamžik připomínaly dvě špatně umístěné zarážky na knihy. Alex si pod svým rukávem a za hlavou všimla háčkovaných povlaků na nábytek a v žaludku pocítila další bodnutí nostalgie. Její blížící se narozeniny signalizovaly čerstvé obavy ze stárnutí – obavy, o kterých věděla, že jsou k ničemu, ale které se jí nedařilo setřást.

„Chceme si promluvit se všemi lidmi ve vaší ulici,“ začala vysvětlovat Alex. „Zaslechla nebo zahlédla jste včera v noci něco z nemocnice?“

Doris zavrtěla bělovlasou hlavou. „Nic jsem neslyšela, dokud se nerozeřvaly sirény. Zase požár, že? Za posledních pár měsíců jich tu bylo několik.“

Alex přikývla. „Takže byste řekla, že se tam lidé často potloukají?“

„Taková místa je vždycky budou přitahovat. Feťáci, blbnoucí děcka... Taková škoda, když si vezmete, jak to tam vypadalo dřív.“

„Žijete tu dlouho?“ zeptala se Chloe, zatímco se vyvlékla z rukávů bundy. Kdyby si ji na sobě nechala ještě o něco déle, hrozilo by, že se v jejích útrobách upeče.

„Šedesát čtyři let,“ odpověděl Doris hrdě. „Přistěhovala jsem se, když jsem se vdala, ale z domu jenom o pár metrů dál. Pracovala jsem v nemocnici jako sestra, víte. Na oddělení C2.“

Vstala z křesla, přešla k zastaralé skříni a otevřela její horní šuplík. Z něj vytáhla fotoalbum v sametovém obalu